

Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΠΩΣ τὴν ἐνθυμοῦμαι τὴν κα-
ϋμένην τὴν Μίς Θόρτον, τὴν
καλὴν Μαίρην, τὴν τρυφερὰν
τῶν πενήντα Μαίων γεροντο-
κόρην!

Ὑπῆρξαμεν τόσον καλοὶ
φίλοι καὶ μοῦ ἔλεγε τόσα
μυστικά της πότε μὲ δάκρυα
καὶ πότε μὲ γέλοια.

Ὅταν ἐπῆγα νὰ τὴν ἀπο-
χαιρετίσω, τὴν εὔρον νὰ κλαίῃ
κεκλιμένη ἐπάνω εἰς τὸν σο-
φᾶν τῆς μικρᾶς της αἰθού-
σης. Τῆς ἔδωκα μὲ στοργὴν
τὸ χέρι μου, τὸ ὅποῖον ἐκείνη
ἐκράτησεν εἰς τὸ ἰδικόν της,

τρέμουσα ἀπὸ τὴν συγκίνησιν· καὶ μοῦ εἶπε μὲ παράπονον
ἀρρήτου μελαγχολίας :

—Φεύγετε λοιπὸν ὀριστικά, καὶ ἀφίνετε τοὺς φίλους σας
καὶ λησμονεῖτε τὴν ὥραIAN Μαίημπελ;

—Πρέπει νὰ φύγω, ἀπήντησα ἐγὼ ὄχι ὀλιγώτερον συγ-

ΣΗΜ.—Τὸ ὄνομα τοῦ ἐγκρίτου λογίου κ. Γ. Σ. Φραγκοῦδη, συγ-
γραφῆως πολλῶν φιλολογικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἔργων, εἶναι ἀρχόντως
γνωστὸν εἰς τὸν παρ' ἡμῖν δημοσιογραφικὸν κόσμον. Ἐκ Λεμψοῦ τῆς Κύ-
πρου καταγόμενος ἔτυχε διπλώματος τῆς Νομικῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανε-
πιστημίῳ, ἐπὶ πενταετίαν δὲ ἐσπούδασεν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ τὰς πο-
λιτικὰς ἐπιστήμας. Δημοσιογραφεῖ ἀπὸ δεκαετίας, διεκρίθη δὲ καὶ ὡς ρή-
τωρ εἰς συλλόγους, συλλαλητήρια καὶ ποινικὰς δίκας. Σκοπῶν νὰ πολιτευθῇ,
ὅπως ἐνεργότερον ὑπηρετήσῃ τὰ κοινὰ, ἐμφορεῖται ἀρχῶν ριζοσπαστικῶν,
ἀμείλικτος πολέμιος τῶν προσωπικῶν κομμάτων καὶ ὁ θερμότερος ὁπαδὸς
τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ πολιτεύματος.

κεκινημένος· ὁ πόλεμος ἐκηρύχθη καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ μείνω πλέον εἰς τὸ Λονδῖνον, λησμονῶν τὸ πρὸς τὴν πατρίδα κα-
θηκόν μου.

Ἐκρυψε τὰ μάτια τῆς με τὸ μεταξωτόν τῆς μανδῆλι,
ἐνῶ προσεπάθουν νὰ τὴν παρηγορήσω, χαϊδεύων τὸ δεξί τῆς
χέρι, τὸ ὅποῖον εἶχε διατηρήσει ὅλην τὴν κομψότητα καὶ
ἀπαλότητα τῶν πρώτων τῆς νεότητος ἐτῶν.

Τὴν καυμένην, ἐσκεπτόμην, πόσον τὴν λυποῦμαι! Καὶ
μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ὅλη ἡ ἱστορία τῆς Μίς Θόρτον ὡς
τὴν εἶχα ἀκούσει ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ κατὰ διαλείμ-
ματα, κατὰ τὰς ὥρας τῶν ἀκατανικήτων ἐκμυστηρεύσεων.

Ὅλη ἡ ζωὴ τῆς ὑπῆρξεν ^{***} διαρκῆς ἀγάπη, ἔρωτες ἄγονοι,
αἰσθήματα καταπατούμενα, καρδιά σπαρασσομένη. Κόρη
δεκαπέντε χρόνων, μαθήτρια εἰς ἐρημικόν τι σχολεῖον, εἶχε
τρελαθῇ με ἓνα ξανθὸν ἔφηβον, σπουδαστὴν τῆς Ὁξφόρδης.
Καθὼς ὅλαι αἱ νεαραὶ Ἀγγλίδες εἶχε καὶ αὐτὴ τὸν σου-
ητχάρτ (sweetheart) τῆς, δηλ. τὸν ἀγαπητικόν, τὸν ἐκλε-
κτὸν τῆς καρδίας, τὸν ἀθῶον ἐραστήν, τὸν σχεδὸν ἀρραβωνι-
στικόν, ὁ ὅποῖος πότε γίνεται καὶ πότε δὲν γίνεται σύζυγος.

Τί χαρὰ τότε! Πῶς ἐπερίμενε τὰς διακοπὰς τῶν χριστου-
γέννων, τοῦ Πάσχα, τοῦ θέρους, διὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μι-
κρὸν μέρος, ὅπου ἦτο τὸ σχολεῖον, καὶ νὰ τρέξῃ εἰς τὴν
Ὁξφόρδην, πλησίον τῆς οἰκογενείας τῆς καὶ τοῦ μικροῦ
Οὐίλλη. Ἐτρεχον τότε καὶ οἱ δύο ὀλόχαροι εἰς τὰ ὠραῖα
ἀγγλικά πάρκα, ἐπερπατοῦσαν χέρι με χέρι δεμένοι ἐπάνω
εἰς τὰς ἀπεράντους πρασιάς τῶν ἀγγλικῶν λειμῶνων, ἐκω-
πηλάτουν εἰς τὴν λίμνην, ἐκυλίσαντο εἰς τὴν γλῶσσην, καὶ πρὸ
πάντων ἐφιλιούντο, ἐφιλιούντο με ἀφθονίαν καὶ ἀχορταγίαν,
ἀντήλλασσαν φιλιὰ μεγάλα, δροσερά, ἡχηρὰ ἀπὸ τὰ ἐγγλέ-
ζικα ἐκεῖνα φιλιὰ τῆς γηραιᾶς Ἀλβιδόνας. Διὰ γάμον δὲν
ὠμίλησαν ποτέ· αὐτὸ θὰ ἤρχετο μόνον του, ἐὰν ἤρχετο!
Ἄλλως τε ἦσαν τόσοι νέοι· καὶ μία Ἀγγλίς δὲν βιάζεται
καὶ τόσοι, οὔτε πολυσκοτίζεται, ὅταν εἶναι νέα καὶ ἔχῃ
ἓνα σουητχάρτ.

Ἄλλ' ὁ Οὐίλλη ὕστερα ἀπὸ τριῶν χρόνων ἔρωτα τὴν
ἐλησμώνησε καὶ ἐχάθη. Ἡ Μαίρη ἔκλαυσεν, ἐθύμωσε καὶ

τὸν ἐξέχασεν ἐπίσης. Ἄλλως τε ἡ ἀγάπη ἐκείνη ἦτο παι-
γνίδι παιδικόν, τῆς ζωῆς τὸ πρῶτον κελᾶδημα, τὰ φιλία
ἐκεῖνα λουλούδια τοῦ ἀγροῦ, ποῦ κόπτει κανείς χωρὶς νόημα,
ἔτσι διὰ τὴν χαρὰν τοῦ νὰ τὰ κόψη· ὑπάρχουν φύσεις, εἰς
τὰς ὁποίας ὁ πρῶτος ἔρως εἶναι καὶ ἀποφασιστικός. Συνή-
θως ὅμως μία Ἀγγλὶς τὸν διέρχεται ἀβρόχοις ποσίν.

Ἐπειτα μήπως ἡ Μαίρη δὲν ἦτο εὐμορφὴ καὶ νέα; Τότε
μόλις εἰσῆρχετο εἰς τὸν κόσμον. Εἶχε τελειώσει τὸ σχολεῖον
καὶ ἀπῆλθεν εἰς Λονδῖνον, ὅπως διασκεδάσῃ καὶ παραμέ-
νους παρὰ τῇ ἀδελφῇ τῆς φροντίσῃ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν
τῆς. Καὶ ἤρχισε νὰ γυρίξῃ μέσα εἰς τὸ ἀπέραντον Λονδῖνον,
τρέχουσα ἀπὸ θεάτρου εἰς θέατρον, ἀπὸ συναυλίας εἰς συν-
αυλίαν, ἀπὸ πάρκου εἰς πάρκον, ἀπὸ ἀπογευματινῆς εἰς
ἑσπερίδα, ἀπὸ διασκεδάσεως εἰς διασκέδασιν. Γέλια καὶ
χαρὰ χωρὶς σκοτοῦρες τῆς καρδιάς· καὶ μέσα μέσα μερικά
ἀθῶα φιλάκια, ἔτσι διὰ τὸ ἀστεῖον· φοβερόν ὅμως φ λ έ ρ τ.
Δὲν ἀφῆκε νέον, μὲ τὸν ὁποῖον νὰ μὴ ἐρωτροπήσῃ. Ἀλλὰ
πράγματα περαστικά, ἀστεῖα, διὰ νὰ τὰ λέγῃ ἔπειτα εἰς τὰς
φίλας τῆς καὶ νὰ γελᾷ μαζὺ των διὰ τὰς βλακειὰς τῶν ἀν-
δρῶν. Μέχρις οὗτοῦ μίαν ἐαρινὴν ἡμέραν ἔτσακώθη εἰς τὰ
σοβαρά, ἀγαπήσασα ἓνα δεύτερον Οὐίλλημ.

Ἄρ τ, * * *
Ὁ νέος οὗτος σ ο υ η τ χ ἄ ρ τ, κατὰ τινα ἔτη μεγαλύνει-
ρος τῆς, εἰργάζετο εἰς τὸ Σίτυ ὡς γραμματεὺς εἰς ἐμπορικόν
τι γραφεῖον. Ἀπὸ ἀπλοῦς ἐρωμένος ἔγεινε σὲ ὀλίγον τακτι-
κὸς ἀρραβωνιαστικὸς ἀφ' ἧς παρουσιάσθη ὑπὸ τῆς Μαίρης
εἰς τὴν οἰκογένειάν τῆς. Ἡ ἐγγλεζοπούλες ἐκλέγουσιν συνήθως
μόναί· τὸν μέλλοντα σύζυγόν των καὶ ἡ Μαίρη ἐξέλεξε τὸν
ἰδικόν τῆς. Καὶ ἐπανελήφθησαν αἱ τρέλαι τῶν παλαιῶν
ἡμερῶν. Ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν ἡ ἀγάπη εἶχε περισσότερον
πάθος, τὰ φιλία περιέκλειον φωτιά καὶ ἦσαν μᾶλλον παρα-
τεταμένα, αἱ περιπτώξεις στενότεραι καὶ θερμότεραι. Ἐκεῖ
εἰς τὰς ρωμαντικὰς ὄχθας τοῦ Ταμῆσεως, ἐπὶ τῶν καταπρα-
σίνων ἐκείνων ταπήτων ποσάκις κατὰ τὰς ὥραιας δύσεις τοῦ
ἡλίου δὲν ἠσθάνθη ὅλον τὸ σῶμά της νὰ τρέμῃ καὶ τὸ στῆ-
θος τῆς νὰ καίεται. Ἀλλ' ἡ Μαίρη οὐδέποτε ἐλησμονήθη·
παρεχώρει ὅ,τι ἦτο δυνατόν, ἐπήγγαινε μέχρι τοῦ ἐσχάτου

ὀρίου τῶν παραχωρήσεων· μία Ἀγγλὶς μανθάνει συνήθως νὰ ἀνθίσταται γενναϊότερον κατὰ τὰς ὑπερτάτας στιγμὰς τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως. Τὰ φιλιὰ, τὰ ὅποια ἐξάπτουν τὸ πάθος, εἰς αὐτὴν κατὰ κανόνα χρησιμεύουν πρὸς ἐξάτμισιν τοῦ πάθους τῆς.

Διὰ γάμον σπανίως ὠμίλουν· εἰς τὴν Ἀγγλίαν δὲν πολυ-
 βιάζονται· ὑπάρχουν πολλοὶ μικροπαντρεμένοι, ἀλλὰ καὶ ἄπει-
 ρος ὁ ἀριθμὸς τῶν αἰωνίων ἀρραβωνιαστικῶν. Ὁ γάμος βέ-
 βαια θὰ ἐγένετο μίαν ἡμέραν, μετὰ δύο ἢ τρία ἔτη. Μετὰ
 τρία ὅμως ἔτη ὁ Οὐίλλη ἐστάλη ὑπὸ τοῦ καταστήματός του
 εἰς τὴν Ἰαπωνίαν δι' ἓνα χρόνον. Ἀντήλλασεν ἐπιστολὰς καὶ
 φωτογραφίας μετὰ τὴν Μαίρην συχνά· ἀλλ' αἱ ἐπιστολαὶ ἡραι-
 ὴθησαν καὶ ὁ Οὐίλλη παρήλθον δύο ἔτη χωρὶς νὰ ἐπιστρέψῃ.
 Ἡ καυμένη ἡ Μαίρη! Αὐτὴν τὴν φορὰν ἐλυπήθη κατάκαρδα.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ξεχνᾷ κανεῖς. Ἐπειτα ἡ Μαίρη ἦτο ἀκόμη
 νέα καὶ εὐμορφη, ὁροσερὰ εἰκοσιπέντε χρόνων κοπέλλα. Καὶ
 ἐρρίφθη καὶ πάλιν εἰς τὸν κυκεῶνα τῶν παλαιῶν διασκεδάσεων.
 Ἐφόσον ὅμως παρήρχετο ὁ καιρὸς, ἤρχιζε κᾶπως νὰ ἀνησυχῇ.
 Ἦτο πλέον τριάντα χρόνων καὶ ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ· ἐν τῇ
 σπουδῇ τῆς ἡρραδωνίσθη καὶ ἐκ τρίτου μὲ τινα ἐπαρχιώτην,
 τὸν ὁποῖον ὅμως ἀφῆκεν ἡ ἰδία αὐτὴν τὴν φορὰν, διότι ἦτο
 κατώτερος τῆς ἀναπτύξεώς τῆς. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης
 μετὰ τὴν πρώτην ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ρυτίδα ἐξεστράτευσε
 πάνοπλος πρὸς κατάκτησιν τοῦ ἀνδρός.

Καὶ ἤρχισεν ὁ φοβερὸς καὶ ἀπελπισ τῆς γεροντοκόρης
 πρὸς ἀποκατάστασιν ἀγών. Ἐξῆ πλέον μόνῃ εἰς οἰκοτρο-
 φεῖα μετὰ τὸ ἐξ ἑκατὸν λιρῶν ἐτήσιον εἰσοδημά τῆς, τὸ ὁποῖον
 τῆς ἀφῆκε κάποιος θεῖός τῆς καὶ τὸ ὁποῖον μόλις τὴν ἤρ-
 κει. Δὲν ἤλπιζε νὰ κερδίσῃ τὸν σύζυγον μετὰ τὰ ὀλίγα αὐτὰ
 χρήματα· ἀλλ' ἦτο ἀκόμη εὐμορφη καὶ νέα εἰσέτι. Ἐπειτα
 θὰ τὸν ἡγάπα τόσον· τὸ ἠσθάνετο. Ἦρκει μόνον νὰ εὑρίσκειν
 ἓνα καλὸν νέον καὶ θὰ τὸν ἐλάτρευε. Μία τρυφερότης μεγάλη
 τὴν κατελάμβανε καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ἐβυθίζετο εἰς ἀπελπισίαν ἐν
 τῇ ἀναμονῇ. Δὲν ἦτο πλέον ἐλαφρὰ ὡς ἄλλοτε καὶ θὰ ἔδενε
 μετὰ τοὺς δεσμοὺς τῆς τρυφερωτέρας ἀγάπης ἐκεῖνον, ὃν θὰ συν-
 ἦντα εἰς τὸν δρόμον τῆς. Ἀχ! πῶς ἤθελε νὰ ἀγαπήσῃ, καὶ
 νὰ ἀγαπηθῇ μετὰ πάθος, μετὰ σταθερότητα, διὰ πάντα! ἔκλαιεν

ένιότε· ἄλλ' ἦτο ἀκόμη εἰς τὸ μέσον τῆς νεοτητός της καὶ ἐπερίμενεν ἐν πεποιθήσει. Καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐκστρατείαν μὲ θάρρος, μὲ ἀγάπην, μὲ ἀπόφασιν, μὲ ἐλπίδα. Ἀπὸ οἰκοτροφείου εἰς οἰκοτροφεῖον, ἀπὸ συνοικίας εἰς συνοικίαν, ἀπὸ ἀπογευματινῆς εἰς ἀπογευματινὴν, παντοῦ περιέφερε τὴν σημαίαν της, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτο γραμμένον μὲ μεγάλα γράμματα : «Ζητῶ ἄνδρα.» Ὅποῖαι ἐλπίδες, ἀλλὰ καὶ ὁποῖαι ἀπογοητεύσεις ! Ἐκεῖ ποῦ ἐνόμιζεν, ὅτι τέλος πάντων τὸν ἐπέτυχεν, ἐπηκολούθει σπαραξικάρδιος ἡ ἀποτυχία. Εἰς τί ἐρωτοτροπίας δὲν παρεδίδοτο, ποσάκις δὲν ἐζήτησε νὰ σαγηνεύσῃ μὲ μέγαλα καὶ διάπυρα φιλήματα ! Ἀλλ' αἱ γυναῖκες εἰς τὸ Λονδῖνον εἶναι περισσότεραι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, ὁ συναγωνισμὸς δὲ τὸσον φοβερός. Ἐξ ἔρωτος δὲ πέρνονται συνήθως οἱ νέοι. Ἀπὸ τύχην δὲν εἶχε διόλου, ἀφοῦ δὲν συνήντησε ποτέ της κἀνένα πλούσιον, ὅστις νὰ τὴν ἐρωτευθῇ καὶ ὁ ὁποῖος νὰ τῆς ἀρέσῃ.

Καὶ ὅμως ἦτο εὐμορφη. Τὴν νύκτα ὅταν ἐξεδύνετο, ἤρεσκετο νὰ βλέπῃ εἰς τὸν καθρέπτην τῆς ἐμορφιῆς της. Τὸ πρόσωπόν της βεβαίως δὲν ἦτο ἐκτάκτως ὠραῖον, ἀλλ' εἶχε στῆθος πλούσιον καὶ δροσερόν, ἐνῶ συνήθως τῶν Ἀγγλίδων τὸ στῆθος ὁμοιάζει πρὸς σανίδα· ἔπειτα τὰ πόδια της ἦσαν μικρὰ καὶ παχουλά, σπάνιον πρᾶγμα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ τὰ χέρια τὸσον εὐμορφα, τὸσον μαλακὰ καὶ τορνευτά. Ἀλλὰ μήπως αἱ κνήμαί της, μήπως τὰ ἄλλα της δὲν ἦσαν τέλεια; Ἐπρεπε ἴσως νὰ εὔρεθῇ κἀνεὶς ἀπὸ τὴν ἡπειρωτικὴν Εὐρώπην διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἐγνώρισε μίαν φορὰν ἓνα Ἰταλὸν μὲ μαῦρα μάτια καὶ μαλλιὰ, διὰ τὸν ὁποῖον ὀλίγον ἔλειψε νὰ τρελαθῇ; Εὐτυχῶς ποῦ γρήγορα ἐνόησεν, ὅτι ἦτο λωποδύτης ζῶν διὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ σαγηνευτικοῦ του προσώπου εἰς τὸν κύκλον τῶν γεροντοκορῶν καὶ τῶν χηρῶν.

Ἀχ ! ἔπρεπε νὰ μὴν εἶχεν ἀφήσει τὸν Οὐίλλη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν. Ὅλος ἐκεῖνος ὁ ἔρως ἐπανήρχετο τώρα εἰς τὸν νοῦν της διὰ νὰ τὴν κἀμνη νὰ τρέμῃ καὶ κλαίῃ. Ἰσως θὰ τὸν συνεκράτει, ἐσχέπετο, εἰάν ἡμέραν τινὰ θερμῶν περιπτύξεων τὸν ἄφινε νὰ προχωρήσῃ ἀκόμη περισσότερον..... Φεῦ ! ἦτο τώρα πλέον τέλεια γεροντοκόρη, ἀφοῦ ἐπλησίαζε

τὰ πενήντα. Δὲν εἶχε χάσει ἀκόμη τὴν πᾶσαν ἐλπίδα, διότι διετηρεῖτο σχετικῶς καλὰ, ἂν καὶ ἡ καρδιά της εἶχε τόσον βασανισθῇ καὶ τὸ σῶμά της ταλαιπωρηθῇ εἰς τὴν δοκιμασίαν τῶν ἀγόνων ἐρώτων.

* *

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς Μῖς Θόρτον τοῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν νοῦν σὰν ἐχαίδευα τὸ χέρι της καὶ ἐζήτουν νὰ τὴν παρηγορήσω καὶ ἀπὸ οἶκτον καὶ ἀδελφικὴν στοργὴν κινούμενος, καθήσας παρὰ τὸ πλευρόν της, τῆς ἐφίλησα διὰ πρώτην φοράν τὸ ἐξηντηλημένον μάγουλον. Εἰς τὴν ἐπαφὴν ἐκείνην ἐσκίρτησε καὶ τὴν κατέλαβεν λυγμός· καὶ σφίγγουσα δυνατὰ τὸ χέρι μου, ἐψιθύρισε :

— Σᾶς εὐχαριστῶ. Εἰσθε τόσο καλός. Ἀγαπᾶτε λοιπὸν πολὺ τὴν Μαίημπελ; Εἶναι τόσο ὠραία, ἐκτάκτως ὠραία, ὅσον ἄθῳα καὶ τρυφερά κόρη.

Καὶ μετὰ μικρὰν σιγὴν ἐπρόσθεσεν ἀναστενάζουσα :

— Ἄν ἤμην κατὰ εἶκος· ἔτη νεωτέρα, θὰ μὲ ἀγαπούσατε ἴσως. Τώρα μὲ ἀγαπᾶτε σὰν μητέρα σας.

— Ὅχι, Μῖς Θόρτον, ἀπήντησα ἐν συγκινήσει· σᾶς ἀγαπῶ σὰν ἀδελφὴν !

Καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτὴν διὰ δευτέρου καὶ τελευταίου φιλήματος, ἀνεχώρησα διὰ τὸν γνωστὸν ψευτοπόλεμον.

Καυμένη Μῖς Θόρτον, πῶς τὴν ἐνθυμοῦμαι !

Εἰς τὸ τελευταῖον γράμμα της τοῦ ἔγραψε μὲ χαρὰν πῶς ἡρραβωνίσθη τέλος πάντων. Ἠρραβωνίσθη, μόνον !

Ἀθῆναι Μάιος τοῦ 1898.

Γ. Σ. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΑΜΟΝ

ΜΕ μιὰ γυναῖκα γνωστική, μ' ἓνα καλὸ στεφάνι,
Εἶσαι λιμὴν σωτήριος μεσ' στὴν ἀνεμοζάλη.
Μὰ μὲ γρουσουζὰ καὶ κακὴ καὶ μ' ἄμυαλο κεφάλι,
Εἶσαι καὶ μὴ πρὸς βάρος σου - φουρτούνα στὸ λιμάνι !

ΣΑΤΑΝΑΣ